

Sygn. akt IV KK 128/22

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie M. J., T. W. i D. P.

skazanych z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 lipca 2022 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k.

kasacji wniesionych przez ich obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w C.

z dnia 12 października 2021 r., sygn. akt VII Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w C.

z dnia 23 grudnia 2020 r., sygn. akt IV K [...]

p o s t a n o w i ł

1. oddalić wszystkie kasacje jako oczywiście bezzasadne;
2. obciążyć skazanych M. J., T. W. i D. P. kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne w częściach na nich przypadających.

UZASADNIENIE

M. J. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od co najmniej 15 kwietnia 2013 r. do 25 czerwca 2013 r. w C., B. woj.[...] i nieustalonym miejscu, działając wbrew przepisom ustawy czynem ciągłym, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających, kupując od W. K. lub A. K., z reguły codziennie jednorazowo od 100 gram do 300

gram marihuany za nieustaloną kwotę i sprzedając ją w tym samym czasie innym osobom, w ilościach jednorazowo od 50 gram do 300 gram, w cenie 25 zł za 1 gram, w tym:

- D. P. w łącznej ilości nie mniej niż 3450 gram za kwotę łączną 86 250 zł,
- M. S. w łącznej ilości nie mniej niż 1770 gram za kwotę łączną 44 250 zł,
- T. W. w łącznej ilości nie mniej niż 800 gram za kwotę łączną 20 000 zł, łącznie w ilości nie mniejszej niż 6020 gram za kwotę 150 500 zł,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

2. w okresie od co najmniej 16 kwietnia 2013 r. do 23 czerwca 2013 r. w C., działając wbrew przepisom ustawy czynem ciągłym, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił kilkakrotnie od 5 gram do 30 gram środków odurzających w postaci marihuany, w cenie 25 zł za 1 gram:

- M. S. w łącznej ilości nie mniej niż 85 gram za kwotę 2125 zł,
- K. B. w łącznej ilości nie mniej niż 20 gram za kwotę 500 zł

oraz D. P. co najmniej trzykrotnie po 10 gram substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w cenie nie mniejszej niż 25 zł za 1 gram, za kwotę nie mniejszą niż 750 zł,

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

D. P. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od co najmniej 16 kwietnia 2013 r. do 25 czerwca 2013 r. w C. woj.[...], działając wbrew przepisom ustawy czynem ciągłym, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających, kupując od M. J. w odstępach co najwyżej kilkudniowych, jednorazowo od 50 gram do 300 gram marihuany w

cenie około 25 zł za 1 gram, łącznie nie mniej niż 3450 gram za łączną kwotę około 86 250 zł, celem odsprzedaży z zyskiem innym osobom oraz przekazując M. J. 25 gram marihuany za kwotę około 625 zł, celem sprzedaży innej osobie, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

2. w okresie od co najmniej 16 kwietnia 2013 r. do 21 czerwca 2013 r. w C. woj. [...], działając czynem ciągłym, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, posiadał trzykrotnie po 10 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, łącznie w ilości 30 gram, tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

Natomiast T. W. został oskarżony o to, że:

w okresie od co najmniej 21 kwietnia 2013 r. do 23 czerwca 2013 r. w C. woj.[...], działając wbrew przepisom ustawy czynem ciągłym, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających, kupując w odstępach kilkudniowych od M. J., sześciokrotnie po 100 gram i raz 200 gram marihuany, łącznie nie mniej niż 800 gram, w cenie około 25 zł za 1 gram, za łączną kwotę nie mniejszą niż 20 000 zł, celem odsprzedaży z zyskiem innym osobom, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w C. wyrokiem z dnia 23 grudnia 2017 r.

- M. J. uznał za winnego tego, że:

1. w okresie od co najmniej 15 kwietnia 2013 r. do 25 czerwca 2013 r. w C., B. woj.[...] i nieustalonym miejscu, działając wbrew przepisom ustawy czynem ciągłym, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających, kupując od ustalonych osób, z reguły codziennie jednorazowo od 100 gram do

300 gram marihuany w cenie za około 20 złotych za 1 gram i sprzedając ją w tym samym czasie innym osobom, w ilościach jednorazowo od 50 gram do 300 gram, w cenie 23,50 złotych za 1 gram, w tym:

- D. P. w łącznej ilości nie mniej niż 3450 gram za kwotę łączną 81 075 złotych,
- M. S. w okresie od 18 kwietnia 2013 r. do 25 czerwca 2013 r. w łącznej ilości nie mniej niż 1770 gram za kwotę łączną 41 595 złotych,
- T. W. w okresie od 21 kwietnia 2013 r. do 25 czerwca 2013 r. w łącznej ilości nie mniej niż 800 gram za kwotę łączną 18 800 złotych,

łącznie w ilości nie mniejszej niż 6020 gram za kwotę 141 470 złotych,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj.: DZ.U. z 2019 r., poz. 852 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu i art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych;

2. w okresie od co najmniej 16 kwietnia 2013 r. do 23 czerwca 2013 r. w C., działając wbrew przepisom ustawy czynem ciągłym, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił kilkakrotnie od 5 gram do 30 gram środków odurzających w postaci marihuany, w cenie 23,50 złotych za 1 gram:

- M. S. w łącznej ilości nie mniej niż 85 gram za kwotę 1997,50 złotych,
- K. B. w łącznej ilości 9 gram za kwotę 211,50 złotych,

oraz D. P. co najmniej trzykrotnie po 10 gram substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w cenie nie mniejszej niż 15 złotych za 1 gram, za kwotę nie mniejszą niż 450 złotych, tj. popełnienia przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj.: DZ.U. z 2019 r., poz. 852 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na

podstawie powołanego przepisu i art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki diennej na kwotę 100 (stu) złotych;

3. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1, 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. J. karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość 1 (jednej) stawki diennej na kwotę 100 (stu) złotych;
4. na podstawie art. 45 § 1 i 6 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez M. J. z popełnionych przestępstw w kwocie łącznie 144 120,00 (sto czterdzieści cztery tysiące sto dwadzieścia dziewięć) złotych;
5. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj.: DZ.U. z 2019 r., poz. 852 ze zm.) orzekł od oskarżonego M. J. nawiązkę na rzecz Stowarzyszenia M. z siedzibą w W. z przeznaczeniem na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w kwocie 15 000,00 (piętnaście tysięcy) złotych;
6. na podstawie art. 70 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj.: DZ.U. z 2019 r., poz. 852 ze zm.), art. 44 § 2 k.k. i art. 195 k.k.w. orzekł wobec oskarżonego M. J. przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych, opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1/11/13 pod poz. 1-9, karta akt 1186;
7. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 4 i 5, art. 3 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego M. J. opłatę w kwocie 6 400,00 (sześć tysięcy czterysta) złotych i wydatki w kwocie 52 032,40 (pięćdziesiąt dwa tysiące trzydzieści dwa złote i czterdzieści groszy).

- D. P. uznał za winnego:

1. popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku przyjmując, że kupował od M. J. marihuanę w cenie 23,50 złotych za 1 gram, łącznie nabył nie mniej niż 3450 gram za kwotę łączną 81 075 złotych, a sam przekazał M. J. 22,50 gram marihuany za kwotę 528,75 złotych, stanowiącego przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj.: Dz.U. z 2019 r., poz. 852 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj.: Dz.U. z 2019 r., poz. 852 ze zm.) i art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;
2. popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj.: Dz.U. z 2019 r., poz. 852 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj.: Dz.U. z 2019 r., poz. 852 ze zm.) przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
3. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych orzekł wobec oskarżonego D. P. karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, na poczet której zgodnie z art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie od 4 lutego 2014 r. do 12 lutego 2014 r. ustalając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;
4. na podstawie art. 45 § 1 i 6 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. P. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości

korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstw w kwocie łącznie 81 075 (osiemdziesiąt jeden tysięcy siedemdziesiąt pięć) złotych;

5. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj.: Dz.U. z 2019 r., poz. 852 ze zm.) orzekł wobec tegoż oskarżonego nawiązkę na rzecz Stowarzyszenia M. z siedzibą w W. z przeznaczeniem na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w kwocie 13 000 zł;
6. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt. 4, 5, art. 3 ust. 1, 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego D.P. na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 18 000 (osiemnaście tysięcy) złotych i na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od ponoszenia dalszych wydatków w sprawie obciążając nimi Skarb Państwa, a nadto obciążył go opłatą w kwocie 2 400 (dwa tysiące czterysta) złotych.

- T. W. uznał za winnego tego, że:

1. w okresie od 21 kwietnia 2013 r. do 18 czerwca 2013 r. w C., województwo [...], działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił innym nieustalonym osobom znaczną ilość środków odurzających, łącznie nie mniej niż 800 gram, w cenie nie mniejszej niż 23,50 złotych za 1 gram, za łączną kwotę nie mniejszą niż 18 800 złotych, tj. przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj.: Dz.U. z 2019 r., poz. 852 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj.: Dz.U. z 2019 r., poz. 852 ze zm.) i art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych,
2. na podstawie art. 45 § 1 i 6 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego T. W. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści

majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstw w kwocie łącznie 18 800 (osiemnaście tysięcy osiemset) złotych;

3. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj.: Dz.U. z 2019 r., poz. 852 ze zm.) orzekł wobec tegoż oskarżonego nawiązkę na rzecz Stowarzyszenia M. z siedzibą w W. z przeznaczeniem na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w kwocie 5 000 (pięć tysięcy) zł;
4. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt. 4, 5, art. 3 ust. 1, 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego T.W. na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 1 329,20 złotych (tysiąc trzysta dwadzieścia dziewięć złotych dwadzieścia groszy), a nadto obciążył go opłatą w kwocie 1 100 (tysiąc sto złotych) złotych.

Wyrok powyższy zaskarżyli w całości obrońcy oskarżonych M. J., D. P. i T. W..

Obrońca oskarżonego M. J. w wywiedzionej apelacji zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. „obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest naruszenie art. 5, art. 7, art. 410 w zw. z art. 92 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, fragmentarycznej oceny dowodów z pogwałceniem zasad prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, a w szczególności:
 - pominięcie zasady domniemania niewinności oraz wyrażonej w ust. 2 art. 5 k.p.k. zasady, iż nie dające się usunąć wątpliwości Sąd rozstrzyga na korzyść oskarżonego, poprzez przyjęcie iż materiał dowodowy w postaci nagrań daje podstawę do ustalenia, iż doszło do transakcji zakupu narkotyków od oskarżonego w datach i godzinach ustalonych przez Sąd w wyroku, pomimo braku jakiegokolwiek potwierdzenia dowodowego, iż takie transakcje zostały dokonane a przeprowadzony dowód z opinii fonoskopijnej, celem ustalenia tożsamości pomiędzy mówcami i oskarżonymi, nie potwierdził tej tezy, iż na nagraniach znajduje się głos należący do oskarżonego M. J.;

- naruszenie art. 168b k.p.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 06.04.1990 r. o Policji (tj. DZ.U. z 2017 r., poz. 2067 ze zm.) poprzez wykorzystanie materiałów uzyskanych w wyniku kontroli operacyjnej w postaci PTK kryptonim „J. [...]” i „J.[X.]” w stosunku do oskarżonego K. B. mimo braku zgody następcej organu i wykorzystanie tych materiałów do uznania, iż oskarżony M. J. dopuścił się czynu w okresie od 16.04.2013 r. do 23.06.2013 r. poprzez udzielenie K. B. środków odurzających w postaci marihuany w ilości 9 gram za kwotę 211,50 zł. tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

- naruszenie art. 168b k.p.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 06.04.1990 r. o Policji (tj. DZ.U. z 2017 r., poz. 2067 ze zm.) poprzez wykorzystanie materiałów uzyskanych w wyniku kontroli operacyjnej w postaci P. kryptonim „J. [...]” i „J. [X.]” w stosunku do oskarżonej A. K. mimo braku zgody następcej organu i wykorzystanie tych materiałów do uznania, iż oskarżony M. J. dopuścił się czynów w okresie od 15.04.2013 r. do 25.06.2013 r. szczegółowo opisanych w części wstępnej w pkt I wyroku, uczestnicząc w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany tj. o czyn z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

- przyjęcia, iż w sposób prawidłowy i rzetelny zostały zdekodowane i zinterpretowane przez biegłego z zakresu slangu narkotykowego określenia użyte w trakcie nagranych rozmów co do ustalenia czy faktycznie mowa była o środkach odurzających, ilości tych środków, czasie i miejscu spotkań osób prowadzących nagrania, mimo braku jakichkolwiek dodatkowych dowodów mogących zweryfikować twierdzenia biegłego w tym zakresie, a tym samym przyjąć za rzetelne i wiarygodne ustalenia dokonane przez Sąd;

- naruszenie art. 74 § 1 k.p.k. poprzez przyjęcie, iż niepoddanie się badaniom fonoskopijnym potwierdza winę oskarżonego co do zarzucanych mu czynów.

- naruszenie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 217 § 2 i 5 k.p.k. poprzez przeprowadzenie dowodu z oględzin telefonu świadka S. S. w zakresie informacji w nim zawartych co wynika z protokołu rozprawy z dnia 13.05.2020 r.

pomimo braku postanowienia sądu o dopuszczeniu dowodu w tym zakresie, której to zgody nie może zastąpić zwrot sądu ujawniony w protokole rozprawy w postaci „W tym miejscu świadek na polecenie Przewodniczącego okazuje Przewodniczącemu posiadany telefon komórkowy w zakresie aplikacji „Kontakty”, - co spowodowało wydanie telefonu i uzyskanie dowodu z pominięciem przepisów k.p.k.,

a w konsekwencji tych uchybień

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, iż M. J.:
 1. w okresie od co najmniej 15 kwietnia 2013 r. do 25 czerwca 2013 r. w C., B. woj. [...] i nieustalonym miejscu, działając wbrew przepisom ustawy czynem ciągłym, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających, kupując od ustalonych osób, z reguły codziennie jednorazowo od 100 gram do 300 gram marihuany w cenie za około 20 złotych za 1 gram i sprzedając ją w tym samym czasie innym osobom, w ilościach jednorazowo od 50 gram do 300 gram, w cenie 23,50 złotych za 1 gram, w tym:
 - D. P. w łącznej ilości nie mniej niż 3450 gram za kwotę łączną 81 075 złotych,
 - M. S. w okresie od 18 kwietnia 2013 r. do 25 czerwca 2013 r. w łącznej ilości nie mniej niż 1770 gram za kwotę łączną 41 595 złotych,
 - T. W. w okresie od 21 kwietnia 2013 r. do 25 czerwca 2013 r. w łącznej ilości nie mniej niż 800 gram za kwotę łączną 18 800 złotych,łącznie w ilości nie mniejszej niż 6020 gram za kwotę 141 470zł.,
 2. 16 kwietnia 2013 r. do 23 czerwca 2013 r. w C., działając wbrew przepisom ustawy czynem ciągłym, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił kilkakrotnie od 5 gram do 30 gram

środków odurzających w postaci marihuany, w cenie 23,50 złotych za 1 gram:

- M. S. w łącznej ilości nie mniej niż 85 gram za kwotę 1997,50 złotych,
- K. B. w łącznej ilości 9 gram za kwotę 211,50 złotych,

oraz D. P. co najmniej trzykrotnie po 10 gram substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w cenie nie mniejszej niż 15 złotych za 1 gram, za kwotę nie mniejszą niż 450 złotych.”

Opierając się na przytoczonych zarzutach skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. J. od popełnienia zarzucanych mu w punktach I i II przestępstw ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w C..

Obrońca oskarżonego D. P. w apelacji zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. „obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj.:
1. art. 168a k.p.k. i art. 168b k.p.k. w zw. z art. 237 § 1 - 7 k.p.k., art 237a k.p.k. przy zastosowaniu art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. - poprzez uznanie za dowód w sprawie zapisów rozmów telefonicznych uzyskanych w wyniku stosowania kontroli operacyjnej - na podstawie obowiązujących wówczas przepisów art. 19 ust. 15c i 15d ustawy z dnia 06 kwietnia 1990 r. o Policji - i na ich podstawie uznanie oskarżonego D. P. za winnego popełnienia przestępstwa stypizowanego w art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani w zw. z art. 12 k.k. w sytuacji gdy wyrażona przez Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2013 r. (sygn. akt: VIII K [...]) zgoda odnosiła się tylko do wykorzystania w postępowaniu karnym dowodów popełnienia przestępstwa określonego w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przez oskarżonego D. P. w celu procesowego wykorzystania w postępowaniu karnym dowodu popełnienia przestępstwa określonego w art. 62 ust. 1 ww. ustawy organ postępowania obowiązany był uzyskać kolejną zgodę tym razem na wykorzystanie w

postępowaniu dowodu popełnienia przestępstwa określonego w art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

2. art. 201 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 6 k.p.k. a także art. 201 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 6 k.p.k. przy zastosowaniu art. 368 § 2 k.p.k. - poprzez oddalenie wniosku obrońcy o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego sądowego z zakresu slangu narkotykowego i przestępczego J. W. na okoliczności powołane w piśmie obrońcy z dnia 03 czerwca 2020 r. i z dnia 02 września 2020 r.;
3. art. 201 k.p.k. - poprzez oddalenie wniosku obrońcy o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej Instytutu Ekspertyz Sądowych im [...] w K. i tym samym zaniechanie ustalenia m.in. czy:
 1. załączona do akt sprawy płyta DVD+R CH-C-RWP[...] (CH-C-ZN-II-Pf-[]) - jest oryginalnym nośnikiem danych czy może zawiera tylko kopię nagrania (plików dźwiękowych) z innego źródła, np. dysku twardego, zainstalowanego w urządzeniu nagrywającym z którego korzystały organy postępowania w trakcie kontroli operacyjnej o krypt. „J. [...]” i „J. [X.]”,
 2. na płycie DVD+R CH-C-RWP-[] (CH-C-ZN-II-Pf-[]) utrwalone zostały wszelkie komunikaty z numeru telefonu [...], powiązanego przez organy ścigania a następnie Sąd z oskarżonym D. P., uzyskane w trakcie kontroli operacyjnej o krypt. „J. [...]” i „J. [X.]” (jak komunikaty te mają się do znajdującego się w aktach sprawy „Sprawozdania z analizy kryminalne na potrzeby postępowania przygotowawczego - sygn. 3Ds [...]” sporządzonego przez analityka kryminalnego D. K. z których wynika, że samych rozmów telefonicznych wychodzących i przychodzących na w telefonu było aż 1.405 w okresie od 1.4.2013 r. do 26.06.2013 r.,
 3. czy technicy wykonujący operacje na danych mieli stosowne uprawnienia oraz jakie warunki techniczne, specyfikację posiadał sprzęt a co do jego cech jako sprzętu wykorzystywanego do rejestracji posiada Sąd,

4. czy nagrania z ww. płyt noszą cechy, które wskazywać mogłyby, że w jakikolwiek sposób mogły być poddane obróbce bądź, że zapisy są niepełne w porównaniu z ich oryginalną wersją;
5. art. 344a § 1 k.p.k. przy zastosowaniu art 442 § 1-3 k.p.k. i w zw. art. 147 § 1 - 5 k.p.k.- poprzez jego nie zastosowanie będące wynikiem zlekceważenia zapatrywań prawnych i wskazań Sądu Okręgowego co do dalszego postępowania przez Sąd Rejonowy, któremu sprawę przekazano do ponownego rozpoznania i nie zwrócenie sprawy prokuratorowi przez Sąd Rejonowy pomimo, iż istotne braki postępowania przygotowawczego były tak trudne do usunięcia przez Sąd, że musiał on sam poszukiwać dowodów, a więc zmuszony był podjąć szereg czynności wykrywczych, które powinny zostać dokonane przez organy ścigania, a nie przez Sąd, którego rolą jest rozstrzyganie o zasadności aktu oskarżenia;
6. art. 396a § 1 k.p.k. w zw. z art. 147 § 1 - 5 k.p.k. - polegające na jego niezastosowaniu i nie „przerwaniu albo odroczeniu rozprawy i określeniu oskarżycielowi publicznemu terminu do przedstawienia dowodów, których przeprowadzenie pozwoliłoby na usunięcie dostrzeżonych braków;
7. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. - polegającą na ukształtowaniu przez Sąd przekonania o winie oskarżonego na podstawie tylko części ujawnionych w sprawie dowodów i tylko tych mających przedstawiać okoliczności przemawiające wyłącznie na niekorzyść oskarżonego, co doprowadziło Sąd do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych w tym w szczególności poprzez uznanie opinii biegłego z zakresu kryminologii przestępczości narkotykowej, slangu narkotykowego i przestępczego za dowód pełnowartościowy i przesądzający o winie i sprawstwie oskarżonego D. P. podczas gdy jest ona niejasna, nie dokonuje wnikliwej oceny nagrań w odniesieniu do każdej transakcji zarejestrowanej w ramach kontroli operacyjnej pod krypt. „J. [...] i J. [X.]”;
8. art. 5 § 2 k.p.k. - poprzez nieuwzględnienie zasady rozstrzygania nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do przypisania oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu czynu;

9. art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1) i 2) k.p.k. - polegające na zaniechaniu wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy co w efekcie doprowadziło do nieprawidłowego przyjęcia przez Sąd winy oskarżonego w popełnieniu przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. oraz art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art., 12 k.k.;
10. art. 410 k.p.k. poprzez oparcie się przez Sąd na części materiału ujawnionego, co w konsekwencji doprowadziło do braku rozważenia wszystkich kluczowych dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego kwestii;
11. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść - polegający na nieprawidłowym ustaleniu, że oskarżony winy jest popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. oraz art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art., 12 k.k. podczas gdy zgromadzony w postępowaniu materiał dowodowy, nie pozwala na poczynienie takich ustaleń;
12. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia a mający wpływ na jego treść - polegający na przyjęciu, że oskarżony D. P. stosował jakkolwiek kod składając zamówienie na zakup środków odurzających podczas gdy brak jest w tym zakresie dowodów z wyjątkiem opinii biegłego z zakresu kryminologii przestępczości narkotykowej, slangu narkotykowego i przestępczego, która to opinia się na domniemaniach i przypuszczeniach i z tego powodu jest nieweryfikowalna;
13. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia a mający wpływ na jego treść - polegający na błędnym ustaleniu nie tylko ilości rzekomo nabytych środków odurzających od oskarżonego M. J. przez oskarżonego D. P., ale w ogóle czy pomiędzy ww. oskarżonymi dochodziło do spotkań których przedmiotem miało być nabycie środków odurzających przez oskarżonego D. P. od oskarżonego M. J.;
14. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść - polegający na nieprawidłowym ustaleniu, że oskarżony D.

P. był nadawcą i odbiorcą komunikatów uzyskanych w trakcie kontroli operacyjnej o krypt. „J. [...]” i „J. [X.]” w sytuacji gdy powołany w tym celu Instytut Ekspertyz Sądowych im. [...] w K. w wydanej przez siebie opinii nr [...] z dnia 12 sierpnia 2020 r. okoliczności tej nie potwierdził.”

Powołując się na przytoczone wyżej zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Natomiast obrońca T. W. w apelacji zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- „obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia tj. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie zawiera wiele przypuszczeń, niejasności i spekulacji m.in. brak jest dowodów na faktyczne zaistnienie zarzucanych oskarżonemu transakcji narkotykowych, czy też brak jednoznacznego potwierdzenia, tzn. w stopniu wyższym niż „prawdopodobnie”, że zarejestrowane wypowiedzi pochodzą faktycznie od oskarżonego T. W.;

- obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia tj. art. 7 k.p.k., poprzez nieuwzględnienie przez Sąd I instancji przy ustalaniu okoliczności sprawy, dowodu w postaci zeszytów z napisem „A.” i „N.” jako niewnoszących do sprawy nowych istotnych informacji, z uwagi na fakt, iż biegły stwierdził w nich brak zwrotów i wyrażeń charakterystycznych dla tzw. slangu narkotykowego, ani zwrotów wskazujących na działalność związaną z narkotykami, podczas gdy wskazują one jednoznacznie na to, że oskarżony M. J. zajmował się sprzedażą koszulek sportowych, co dodatkowo potwierdził w swoich wyjaśnieniach także oskarżony D. P.;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na przyjęciu, że oskarżony T. W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił innym nieustalonym osobom znaczną ilość środków odurzających, podczas gdy Sąd I instancji kieruje się w tej kwestii

tylko przypuszczeniami i spekulacjami oraz brak jest jakichkolwiek dowodów na ewentualne udzielenie przez oskarżonego innym osobom znacznej ilości środków odurzających w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co jest istotnym elementem czynu określonego w art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

ewentualnie w przypadku uznania oskarżonego T. W. winnym zarzucanego mu czynu:

- rażącą niewspółmierność wymierzonej przez Sąd I instancji kary do stopnia zawinienia oskarżonego, w sytuacji gdy oskarżony T. W. jest osobą uprzednio niekaraną, prowadzącą ustabilizowane życie rodzinne i zawodowe, mającą na utrzymaniu rodzinę.”

W oparciu o przytoczone zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, zaś w razie uznania winy – wymierzenie kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Sąd Okręgowy w C. wyrokiem z dnia 12 października 2021 roku zaskarżony wyrok utrzymał w mocy oraz zasądził na rzecz Skarbu Państwa:

- od oskarżonego M. J. opłatę w kwocie 6400 (sześć tysięcy czterysta) złotych,
- od oskarżonego D. P. opłatę w kwocie 2400 (dwa tysiące czterysta) złotych,
- od oskarżonego T. W. opłatę w kwocie 1100 (tysiąc sto) złotych. tytułem opłaty za II instancję oraz obciążył ich wydatkami postępowania odwoławczego po 1/3 ich wysokości

Od wyroku sądu odwoławczego kasacje wywiedli obrońcy skazanych.

Obrońca skazanego M. J. w wywiedzionej kasacji podniósł zarzut rażącego naruszenie prawa materialnego, tj.:

1. „art. 168b k.p.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 06.04.1990 r. o Policji (Dz.U. z 2017 r., poz. 2067 ze zm.), poprzez wykorzystanie materiałów uzyskanych w wyniku kontroli operacyjnej w postaci PTK kryptonim „J. [...]” i „J. [X.]” w stosunku do oskarżonego K. B. mimo braku zgody następcej organu i wykorzystanie tych materiałów do uznania, iż oskarżony M. J. dopuścił się czynu w okresie od 16.04.2013 r. do 23.06.2013 r. poprzez udzielenie K. B. środków odurzających w postaci marihuany w ilości 9 gram za kwotę 211,50 zł, tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,
2. art. 168b k.p.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 06.04.1990 r. o Policji (tj.. Dz.U. z 2017 r., poz. 2067 ze zm.), poprzez wykorzystanie materiałów uzyskanych w wyniku kontroli operacyjnej w postaci PTK kryptonim „J. [...]” i „J. [X.]” w stosunku do oskarżonej A. K. mimo braku zgody następcej organu i wykorzystanie tych materiałów do uznania, iż oskarżony M. J. dopuścił się czynów w okresie od 15.04.2013 r. do 25.06.2013 r., szczegółowo opisanych w części wstępnej w pkt. I wyroku , uczestnicząc w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany tj. o czyn z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.”

Opierając się na przytoczonych wyżej zarzutach skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w C., a także utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w C. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca skazanego D. P. w wywiedzionej kasacji zaskarżonemu wyrokowi zarzucił „rażące naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. - poprzez powierzchowną i niepełną kontrolę odwoławczą zarzutów apelacji dotyczących dowolnej a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji zaaprobowanie przez Sąd Okręgowy:
1. oparcia wyroku przez Sąd Rejonowy na niepełnym materiale dowodowym w tym niepełnych opiniach biegłego sądowego z zakresu kryminologii

przestępczości narkotykowej, slangu narkotykowego i przestępczego J. W. oraz Instytutu Ekspertyz Sądowych im [...] w K.,

2. niezasadnego oddalenia wniosków dowodowych obrony w przedmiocie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z uzupełniającej opinii ww. biegłego i Instytutu w celu uzupełnienia tych już wydanych o brakujące istotne okoliczności dotychczas zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego

czym zaniechano wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy i nie uwzględniono zasady rozstrzygania nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego co skutkowało zaaprobowaniem przez Sąd ad quem błędnego stanowiska Sądu a quo, iż skazany D. P. winny jest popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 i art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii a tym samym, sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób nie odpowiadający wymaganiom zawartych w tych przepisach z łącznym pominięciem całego szeregu dowodów oraz zaprezentowanie wyłącznie własnego stanowiska (zarzuty opisane w pkt I. 2., I. 3., I. 4., I. 6., I. 7., I. 8., I. 9., II., III., IV., V., apelacji);

3. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. - z uwagi na nie rozważenie przez Sąd Okręgowy wszystkich zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, a mianowicie rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, a to m in., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1) i 2) k.p.k. polegającego na tym, że wyrok skazujący został oparty na wybiórczo potraktowanym materiale dowodowym, przy pominięciu korzystnych dla skazanego D. P. wniosków Instytutu Ekspertyz Sądowych [...] w K. bez jakiegokolwiek uzasadnienia przez Sąd orzekający takiego postąpienia oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mającą wpływ na jego treść, wyrażający się w przyjęciu, iż skazany D. P. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, podczas gdy prawidłowa analiza już zebranego w sprawie materiału dowodowego dodatkowo rozszerzona o materiał dowodowy który można byłoby uzyskać dopuszczając wnioskowane przez obronę dowody do tak

jednoznacznych wniosków prowadzić już nie może (zarzuty opisane w pkt I. 2., I. 3., I. 4., I. 6., I. 7., I. 8., 1.9., II., III., IV., V., apelacji).”

Opierając się na przytoczonych zarzutach skarżący wniósł o uchylenie wyroku sądu odwoławczego w części dotyczącej skazanego D. P. i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Natomiast obrońca skazanego T. W. w kasacji zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. „rażące naruszenie prawa, poprzez nienależyte, nieuwzględniające pojawienia się w apelacji nowych informacji rozpoznanie zarzutów wskazanych w apelacji obrońcy T. W., a dotyczące nieprawidłowego odczytania przez Sąd treści rozmów oskarżonego opisanych w opinii, które to uchybienie miało istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu Okręgowego, jako że adekwatna ocena dowodów zgromadzonych w sprawie prowadziła by wprost do uznania, że T. W. nie popełnił zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu;
2. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 433 § 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, polegające na nienależytym rozpoznaniu zarzutu apelacyjnego odnoszącego się do treści nagrań i opinii biegłego J. W., a następnie wskutek tej rażącej obrazy przepisów procesowego doszło do wymierzenia T. W. kary rażąco surowej.”

Powołując się na przytoczone wyżej zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasacje obrońców prokurator wniósł o ich oddalenie, jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje obrońców okazały się oczywiście bezzasadne, co przy braku wystąpienia okoliczności podlegających uwzględnieniu przez Sąd Najwyższy z urzędu, skutkowało oddaleniem ich na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W przepisie art. 523 § 1 k.p.k. ustawodawca jasno określił podstawy kasacyjne, wskazując, że nadzwyczajny środek zaskarżenia w postaci kasacji może być wniesiony tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło mieć ono istotny wpływ na treść orzeczenia. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych w art. 439 k.p.k. lub innego naruszenia prawa ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takim, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia. O rażącym naruszeniu prawa można mówić tylko w odniesieniu do bardzo poważnego naruszenia zbliżonego w swojej randze do bezwzględnej przyczyny odwoławczej (zob.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2021 r., II KK 20/21, LEX nr 3123150). Podkreślić też należy, że postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. Sąd Najwyższy, rozpoznając kasację, nie dokonuje kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 stycznia 2019 r., sygn. akt III KK 247/18).

Nadto, zgodnie z art. 519 k.p.k., w realiach niniejszej sprawy, kasacjami obrońców mogło być zaskarżone wyłącznie orzeczenie sądu odwoławczego. W bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazywano, że wniesienie kasacji nie może prowadzić do ponownej kontroli odwoławczej orzeczenia sądu pierwszej instancji. Wyjątkiem od tej reguły jest sytuacja, gdy w toku postępowania odwoławczego dojdzie do tzw. „efektu przeniesienia”, czyli zaabsorbowania do orzeczenia sądu ad quem uchybień popełnionych przez sąd pierwszej instancji. Kontrolą kasacyjną objęte są kwestie wyłącznie prawne, zawężone do kategorii uchybień wymienionych w art. 523 § 1 k.p.k., popełnionych przez organ odwoławczy. Specyfika i wyjątkowość postępowania kasacyjnego nie pozwalają zatem na prowadzenie powtórnej, „trzecioinstancyjnej” kontroli orzeczenia sądu

pierwszej instancji (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2019 r., IV KK 694/18, LEX nr 2604055).

Przywołanie zaprezentowanych uwag natury ogólnej było konieczne dla ukazania oczywistej bezzasadności stanowiska przedstawionego przez wszystkich autorów kasacji wywiedzionych w niniejszej sprawie.

Odnosząc się do kasacji wywiedzionej przez obrońcę M. J. stwierdzić należy, iż podniesione w niej zarzuty są powieleniem zarzutów przedstawionych uprzednio w apelacji. Zauważyć przy tym należy, iż choć sąd ad quem zaaprobował sposób procedowania sądu meriti i nie zmienił oceny materiału dowodowego, nie dokonał własnych ustaleń faktycznych w sprawie, ani też nie dokonał zmiany kwalifikacji prawnej czynów przypisanych skazanemu – a więc nie stosował w postępowaniu odwoławczym prawa karnego materialnego - obrońca we wniesionej kasacji zarzucił jego rażące naruszenie, wskazując przy tym na art. 168b k.p.k., a więc przepis prawa procesowego, a nie materialnego. Kasacja wywiedziona przez skarżącego - wbrew dyspozycji art. 519 k.p.k. – skierowana jest więc pod adresem orzeczenia sądu I instancji i uznać ją należy jako próbę ponowienia jego kontroli instancyjnej w postępowaniu kasacyjnym, co jest zabiegiem niedopuszczalnym.

Skopiowane w kasacji zarzuty były rozpoznane przez sąd odwoławczy, zaś przeprowadzona przez ten organ procesowy kontrola instancyjna rozstrzygnięcia została dokonana w sposób prawidłowy, z zachowaniem standardów rzetelności, czego wyrazem jest argumentacja zawarta w uzasadnieniu wyroku.

Trafnie zauważa prokurator w odpowiedzi na kasację, iż wbrew argumentacji obrońcy, Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku (vide k- 5066) stwierdził, że Sąd Rejonowy mógł wykorzystać w opisie czynów zarzucanych M. J. i uzasadnieniu orzeczenia dane personalne A. K. i K. B. oraz treść wypowiedzi M. J. podczas przeprowadzanych z nimi rozmów telefonicznych, dla poczynienia ustaleń odnośnie jego winy. Nie wyraził natomiast poglądu, że nagrane wypowiedzi telefoniczne oskarżonych A. K. i K. B. mogły być wykorzystane do ustaleń odnośnie do winy M. J. - wręcz przeciwnie - szeroko uzasadnił, dlaczego są to dowody wadliwe i nie mogły być wykorzystane przez Sąd Rejonowy, który zresztą ich nie

wykorzystał. Podkreślić przy tym należy, iż tożsamość rozmówców M. J. została ustalona w toku postępowania przygotowawczego na podstawie oględzin telefonu komórkowego i karty SIM zabezpieczonych u niego podczas przeszukań, a także złożonego na rozprawie oświadczenie oskarżonej A. K. Czynności te są jawne i mogły być wykorzystane jako materiał dowodowy.

Kontrola operacyjna o kryptonimie „J. [...]” została zastosowana wobec skazanego M. J. a następnie przedłużona przez Sąd Okręgowy w W. w sposób zgodny z wówczas obowiązującymi przepisami, zaś uzyskane w jej toku nagrania rozmów A. K. i K. B. prowadzonych z M. J., z uwagi na nie uzyskanie zgód następczych, nie stanowiły dowodu w sprawie.

W kontekście powołanej wyżej argumentacji nie sposób przyjąć, iż w toku postępowania odwoławczego doszło do tzw. „efektu przeniesienia”, czyli zaabsorbowania do orzeczenia sądu ad quem uchybień popełnionych przez sąd pierwszej instancji.

Analiza kasacji wniesionych przez obrońców skazanych D. P. i T. W. prowadzi do konstatacji, iż także stanowią one powielenie zarzutów podnoszonych uprzednio przez nich w apelacjach i argumentacji powołanej na ich uzasadnienie. Przypomnieć należy, iż w świetle dotychczasowego orzecznictwa powielenie w kasacji argumentacji przedstawionej wcześniej w zwykłym środku odwoławczym może być skuteczne jedynie wtedy, gdy sąd odwoławczy nie rozpoznał należycie wszystkich zarzutów apelacyjnych i nie odniósł się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia zgodnie z dyspozycją art. 457 § 3 k.p.k. Nie jest natomiast funkcją kontroli kasacyjnej ponowne, dublujące niejako kontrolę apelacyjną, rozpoznanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2010 r., sygn. akt IV KK 89/10). Wbrew stanowisku skarżących stwierdzić należy, iż sąd odwoławczy – jak wynika to z uzasadnienia wyroku – odniósł się do wszystkich zarzutów podniesionych przez nich w apelacjach. Ponowne przytaczanie argumentacji powołanej przez sąd ad quem w uzasadnieniu wyroku - wobec możliwości zapoznania się skarżących z jego treścią - nie jest celowe. Wskazuje ona jednoznacznie na to, iż wszystkie zarzuty apelacyjne zostały rozpoznane przez sąd

odwoławczy z zachowaniem standardów rzetelności kontroli instancyjnej. Sąd odwoławczy, dzieląc w pełni dokonaną przez sąd I instancji ocenę dowodów, może odstąpić od wnikliwego odniesienia się w uzasadnieniu swojego wyroku do tych zarzutów (dotyczących oceny dowodów), gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji sadu I instancji (zob.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/05, LEX nr 193046; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2000 r., IV KKN 316/00, LEX nr 51096).

Reasumując stwierdzić należy, iż podniesione przez obu skarżących zarzuty rażącej obrazy art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. są bezzasadne w stopniu oczywistym.

Uwzględniając całokształt powyższych rozważań, wobec oczywistej bezzasadności wszystkich zarzutów kasacyjnych oraz niewystąpieniu uchybień, które nakazywałyby rozpoznanie sprawy w zakresie szerszym niż określony granicami zaskarżenia i podniesionymi zarzutami, Sąd Najwyższy oddalił wszystkie kasacje, rozstrzygając o kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

W tym stanie rzeczy rozpoznanie wniosków obrońców M. J. i T. W. o wstrzymanie wykonania orzeczenia w trybie art. 532 § 1 k.p.k. byłoby zabiegiem bezprzedmiotowym.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[as]